

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Номер 3479

26.10.2020 г.

Град Варна

Окръжен съд – Варна

II състав

На 26.10.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова
Членове: Наталия П. Неделчева
Лазар К. Василев

като разгледа докладваното от Лазар К. Василев Въззивно гражданско дело
№ 20203100503022 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 263447/31.08.2020 г., депозирана от **ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ - МВР**, с адрес: гр. София, бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 46, чрез юрисконсулт К. И. с адрес за призоваване гр. Бургас, ул. „Цар Асен“ № 4, срещу **Решение № 3814 от 10.08.2020г., постановено по гр. д. № 3046 по описа на РС-Варна за 2020 г.**, ГО, 39 съдебен състав, с което на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, въззивникът е осъден да заплати на **Т. И. К. с ЕГН ******* и адрес гр. Варна, кв. „Левски“, бл. 22, вх. Е, ет. 8, ап. 113, **сумата от 1 833.54 лв. /хиляда осемстотин тридесет и три лева и петдесет и четири стотинки/**, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.01.2017г. до 31.01.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска – 04.03.2020г. до окончателно изплащане на задължението.

В срока по чл. 263 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба.

По допустимостта на въззивното производство:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения преклузивен срок, визиран в чл. 259, ал. 1 от ГПК. Същата е редовна, съдържа изискуемите по чл. 260 от ГПК реквизити и приложения по чл. 261 от ГПК и е надлежно администрирана, поради което е процесуално допустима. Дължимата държавна такса за въззивното производство е внесена.

Легитимацията на страните съответства на произнасянето по обжалваното решение на районния съд. Сезиран е компетентен въззивен съд за проверка на подлежащ на обжалване акт при наличие на правен интерес от обжалване. Съдът приема, че въззивното производство е допустимо.

По доклада на въззивната жалба и отговора:

Въз въззивната жалба се навеждат подробни доводи за това, че атакуваният съдебен акт е постановен в нарушение на материалния закон. Въззникът оспорва изводите на първоинстанционния съд досежно субсидиарното приложение на общия трудов закон – КТ и приетите въз основа на него подзаконови нормативни актове. Сочи, че неоснователно съдът

е оставил без уважение възражението му за изтекла погасителна давност за процесното вземане за периода от 01.01.2017г. до 28.02.2017г., като заявява, че вземането за трудово възнаграждение е периодично такова, поради което същото се погасява с кратката погасителна давност по чл. 111, буква "а" от ЗЗД. Твърди, че ЗМВР е специален закон, който урежда статута на държавните служители в министерството, като по никакъв начин не ги дискриминира по отношение на останалите работници и служители, а напротив, дава им допълнителни права и обезщетения. Сочи, че служителите, които полагат труд по ЗМВР са три основни групи, като за всяка от тях съществува различна приложима нормативна уредба, която не следва да се смесва. Претендира, че въззиваемият е служител, чието трудово правоотношение е уредено от чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като от това следва, че той полага едновременно дневен и нощен труд, който не може да надминава 8 часа в рамките на едно денонощие, без значение дали отработените часове са били през деня или нощта. Твърди, че въпреки това, първоинстанционният съд неправилно е възприел представите на ищеца за съществуване на вземане към работодателя му за възнаграждение за извънреден нощен труд, като допуснал смесването на нормите, уреждащи нощния и извънредния труд и по този начин е създал несъществуваща конструкция на „извънреден нощен труд“, което за служителите, назначени по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е немислимо. Твърди, че за този вид трудови правоотношения следва да се изчислява единствено броя работни часове за едно денонощие, предвид което трудът следва да е или в установените норми за продължителност, или част от него е извън тях. Заявява, че предвиденото по КТ и НСОПЗ превръщане на нощните отработени часове в дневни с коефициент от 1.143, умишлено не е предвидено в чл. 187 от ЗМВР, тъй като за служителите, назначение по ЗМВР е уредено допълнително възнаграждение от 0.25 лв. за всеки изработен час нощен труд. Поддържа, че не е налице празнота в специалното трудово законодателство, което да обуслови субсидиарното приложение на общите трудовоправни норми.

ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ - МВР моли за отмяна на атакувания съдебен акт изцяло, както и да бъдат присъдени в нейна полза сторените съдебно-деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение за две инстанции. Релевира възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна, в случай че жалбата бъде оставена без уважение.

Въззивникът прави искане за спиране на производството на основание чл. 633, във връзка с чл. 631, ал. 1 от ГПК, като твърди, че Съдът на ЕС е сезиран с преюдициално запитване от национален съд на държава-членка, съдържащо същите въпроси, които са предмет и на настоящото дело.

Настоящият съдебен състав, като взе предвид релевираното във въззивната жалба искане за спиране на производството, намира същото за неоснователно, доколкото не са налице предпоставките по чл. 229, ал.1, т.4 ГПК. Решението по направеното преюдициално запитване действително има задължителна сила за съдилищата, но отправените въпроси не биха имали значение за правилното решаване на настоящия спор, доколкото касаят наличието на законова уредба, която да е в съответствие с цитираната Директива 2003/88/ЕО. В настоящото производство тези въпроси не се изследват. Действащата законодателна уредба намира приложение към настоящия момент и доколкото въпросите в запитването не са преюдициални за правилното решение на спора, то и не е налице основание да бъде спирано настоящото производство.

Страните не са направили доказателствени искания пред настоящия съдебен състав.

Делото следва да се насрочи за разглеждане в открито съдебно заседание.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба с вх. № 263447/31.08.2020 г., депозирана от **ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ - МВР**, с адрес: гр. София, бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 46, чрез юрисконсулт К. И. с адрес за призоваване гр. Бургас, ул. „Цар Асен“ № 4, срещу **Решение № 3814 от 10.08.2020г., постановено по гр. д. № 3046 по описа на РС-Варна за 2020 г., ГО, 39 съдебен състав.**

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на въззивника за спиране на производството по делото, на основание чл. 633, във връзка с чл. 631, ал. 1 от ГПК.

НАСРОЧВА производството по в. гр. д. № 3022/2020 г. на ОС-Варна за **20.01.2021 г. от 09:30 часа**, за която дата и час да се призоват страните, ведно с препис от настоящото определение, а на въззивника да се връчи и препис от постъпилия отговор.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____